



Република Србија
ВИСОКИ САВЕТ СУДСТВА
Број: 010-01-1138/2011-01
Датум: 21.10.2011. године
Београд

Високи савет судства одлучујући о приговору Д.З. из Ниша, улица [REDACTED], у поступку преиспитивања Одлуке првог састава Високог савета судства број 119-05-00377/2010-01 од 14.06.2010. године, на основу одредбе члана 5. Закона о изменама и допунама закона о судијама („Службени гласник РС“ 101/10) и члана 29. Правила за примену одлуке о утврђивању критеријума и мерила за оцену стручности, оспособљености и достојности и за поступак преиспитивања одлука Првог састава Високог савета судства о престанку судијске дужности („Службени гласник РС“ бр. 35/11), на седници одржаној дана 21.10.2011. године, донео је

ОДЛУКУ

ПРИГОВОР Д.З. из Ниша **СЕ ОДБИЈА**, а Одлука првог састава Високог савета судства број 119-05-00377/2010-01 од 14.06.2010. године, се потврђује.

Образложење

Оспореном одлуком Високог савета судства број 119-05-00377/2010-01 од 14.06.2010. године, Д.З., који није изабран за судију у складу са Законом о судијама („Службени гласник РС“ бр.116/08), престала је судијска дужност са 31.12.2009. године. Ставом другим исте одлуке констатовано је да се овом појединачном одлуком замењује јединствена одлука Високог савета судства број 06-00-37/2009-01 од 25.12.2009. године, у ставу I тачка 211. изреке.

Незадовољан наведеним одлукама, Д.З. поднео је дана 26.02.2010. године жалбу Уставном суду Републике Србије на јединствену одлуку Високог савета судства од 25.12.2009. године, а дана 27.07.2010. године изјавио је жалбу истом суду против одлуке од 14.06.2010. године, побијајући их обе због битне повреде поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде материјалног права и повреде Уставних права и права гарантованих Европском конвенцијом.

Поднео је и уставну жалбу дана 15.01.2010. године.

Жалба, односно уставна жалба поднета Уставном суду у смислу одредбе члана 5. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о судијама сматра се приговором на одлуку Високог савета судства.

Подносилац приговора је навео, између осталог, да је од 01.03.2006. године до краја 2009. године вршио дужност председника Трговинског суда у Лесковцу, као упућени судија Трговинског суда у Нишу. До упућивања је дошло на иницијативу Високог савета правосуђа. У разговору са тадашњом председницом Врховног суда Србије и тадашњим министром правде дефинисан је и његов статус као упућеног судије на тај начин што је договорено да има право на накнаду за одвојен живот од породице у висини од 75% од Републичког просека и право на коришћење службеног возила са возачем, за долазак на посао у Лесковац и враћање са посла у Ниш. Утемељење оваквог договора базирано је на тада важећим актима Високог савета правосуђа. Смештај у Лесковцу није прихватио, јер му је супруга била болесна. Даље наводи да се Високи савет судства у одлуци од 14.06.2010. године позвао на прописе, чијијој примени нема места и да је њему на основу тада важеће Одлуке о накнадама које припадају судијама и јавном тужиоца који су упућени у други суд или тужилаштво, а коју је донео Високи савет правосуђа, вршена исплата накнаде.

Предложио је да се приговор усвоји и поништи оспорена одлука.

У поступку преиспитивања оспорене одлуке Првог састава Високог савета судства у смислу одредбе члана 5. Закона о изменама и допунама Закона о судијама, Комисија Високог савета судства је на основу одредбе члана 14. став 1. Закона о Високом савету судства („Службени гласник РС бр. 116/08 и 101/10) и члана 5 Пословника Високог савета судства („Службени гласник РС“ 43/09, 22/11 и 33/11) заказала јавну расправу, која је одржана 08.08.2011. године у присуству подносиоца приговора, посматрача и јавности.

Известилац је на рочишту изнела садржину оспорене одлуке Високог савета судства и разлоге наведене у приговору, указујући да на рочишту, пре свега, треба разјаснити све наводе из приговора и доказе који су уз приговор достављени.

Подносилац приговора је на рочишту изјавио, између осталог, да остаје код свих навода приговора, и да није оборена претпоставка његове достојности.

Ценећи наводе из приговора, списе предмета, доказе из списка и приложене доказе на рочишту, усмену изјаву са рочишта подносиоца приговора и предлога Комисије, Високи савет судства налази да је:

Приговор НЕОСНОВАН.

У образложењу оспорене одлуке наведено је да разлози за сумњу постоје у погледу достојности с обзиром да је подносилац жалбе према сазнањима Високог савета судства (решење VIII Су број 117/06 од 28.04.2006. године којим је утврђено право на накнаду за одвојени живот, аналитичке картице конта Привредног суда у Лесковцу, налози за службено путовање возача) у периоду који је сагледаван (2009. година до децембра), као вршилац дужности председника Трговинског суда у Лесковцу на коју дужност је упућен из Трговинског суда у Нишу, примао накнаду за одвојени живот, иако је свакодневно службеним возилом долазио и одлазио на посао на релацији Ниш-Лесковац. Наведено није у складу са Уредбом о накнади трошкова државних службеника и намештеника, чл. 45. и 46. („Службени гласник РС“ бр. 98/07)

која се сходно примењује на изабрана и постављена лица (Уредба о накнадама и другим примањима изабраних и постављених лица у државним органима („Службени гласник РС“, број 44/08) јер подносилац жалбе није живео одвојено од породице и свакодневно је користио службено возило да би путовао у Лесковац и после се враћао у Ниш. На овај начин, Д.З. није показао моралне особине (савесност и узорност) које судију чине достојним, те се ради о понашању које не доприноси позитивној слици о судству (чл. 7. и 8. Одлуке Високог савета судства о критеријумима и мерилима за оцену стручности, оспособљености и достојности за избор судија и председника судова).

Из извештаја о раду Трговинског суда у Лесковцу и Извештаја о раду судија истога суда за период од 2006. до 2008. године, произилази да је подносилац приговора у потпуности испунио критеријуме стручности и оспособљености за вршење судијске функције.

Разматрајући испуњеност критеријума достојности за вршење судијске функције, Високи савет судства је закључио да подносилац приговора исти услов не испуњава.

Ово с тога што је одредбом чл. 4. ст. 1 тач. 3 Правила за примену одлуке о утврђивању критеријума и мерила за оцену стручности, оспособљености и достојности и за поступак преиспитивања одлука Првог састава Високог савета судства о престанку судијске дужности прописано да је подносилац приговора недостојан ако би његово поступање и понашање оправдало покретање дисциплинског поступка и изрицање озбиљне санкције, а одредбом чл. 90 Закона о судијама прописано је као дисциплински прекршај непоштовање Етичког кодекса у већој мери, а што је по ставу Високог савета судства овде случај.

Високи савет судства сматра да није од значаја чињеница да ли је подносилац приговора примао накнаду за одвојени живот по основу Уредбе или Одлуке Високог савета правосуђа. Од значаја је да је он примао накнаду за одвојени живот од породице, а није за то испуњавао прописане услове, односно чланови његове породице нису живели одвојено од њега. Наиме, подносилац приговора је свакодневно службеним возилом долазио из Ниша у Лесковац на посао, а са породицом је живео у Нишу.

Етичким кодексом утврђују се етички принципи и правила понашања судија којих се морају придржавати у циљу очувања и унапређења достојанства и угледа судије и судства.

Принцип достојанствености подразумева да је судија дужан да у обављању судијске функције и у поступцима ван суда развија стандарде понашања који доприносе очувању угледа и достојанства суда и судија.

Примена овог принципа подразумева да се судија мора уздржавати од недолних поступака, као и од поступака који могу нарушити поверење јавности у суд.

Оданост принципима Етичког кодекска подразумева да је судија дужан да се у свакој прилици придржава Етичког кодекска и принципи овог кодекска су начин живота судије.

Примена овог принципа значи да је судија дужан да у свакој прилици оставља утисак беспрекорног понашања.

Из ових разлога, подносилац приговора није смео да прима накнаду за одвојен живот од породице, а да за то не испуњава прописане услове. Овакво понашање не доприноси очувања угледа и достојанства судије и судства.

Високи савет судства је узео у обзир и чињеницу да је подносилац приговора био председник суда и да он, као председник суда, треба нарочито да се залаже за очување угледа суда и судија у јавности и да својим поступањем треба да подстиче и друге судије да поштују етичке принципе.

Дакле, по становишту Високог савета судства је пресудна чињеница могућност да овакво поступање створи код грађана сумњу у достојанственост судије и судства, те уздрма и наруши поверење истих у институцију суда као основног елемента заштите права и правног поретка.

Из наведених разлога, Високи савет судства је нашао да је подносилац приговора у конкретном случају остваривањем права на накнаду за одвојен живота, а да зато нема правног основа, повредио принцип достојанствености, чиме је прекршио одредбе Етичког кодекса у знатној мери, а што представља дисциплински прекршај и за које у смислу одредбе чл. 4 ст. 1 тач. 3 горе наведених Правила може бити изречена тежа казна.

Имајући у виду све наведено Високи савет судства, ценећи и остале наводе приговора, налази да су неосновани, а да је оспорена одлука правилна и на закону заснована.

Следствено наведеном, Високи савет судства налази да Д.З. не испуњава услове из члана 45. Закона о судијама, у погледу достојности, а у вези члана 14. став 2. и став 4. у вези чл. 7. и чл. 8 Одлуке о критеријумима и мерилима, због чега на основу члана 29. Правила, доноси одлуку као у диспозитиву.

Ову одлуку потписује заменик председника Високог савета судства по овлашћењу председника Високог савета судства из одлуке број: 021-02-64/2011-01 од 12.09.2011. године.

**ЗАМЕНИК ПРЕДСЕДНИКА
ВИСОКОГ САВЕТА СУДСТВА**

Мирјана Ивић

Поука о правном леку:

Против ове одлуке дозвољена је жалба Уставном суду у року од 30 дана од дана достављања ове одлуке.

Д-на.

1. Подносиоцу приговора
2. Архиви Високог савета судства